

KIS LAP

A KIS UTCZASEPRŐ LEÁNY. (Lásd a 239. l.)

15. sz. — 1873.

V. kötet.

A BÜVÖS GYÖNGYÖK.

vagy:

Pali árnyéka.

(Folytatása.)

„JH! DE bolond vagyok, hogy így gyötröm magamat,“ dörögte végre Jenő s készült lefeküdni. „Holnap korán kell fölkelnem s ha későn fekszem le, nem alszom eleget, ha pedig nem alszom, sápadt leszek s majd azt fogják gondolni, hogy sirtam, mint valami kis gyermek, tisztársaim pedig kigunyolnak, hogy megijedtem a háborútól, félek a puskapor szagától. Jó lesz lefeküdni, az álom legjobban erősíti az embert. Már jó késő lehet . . . lássuk, hány óra.“

A gyertya felé ment s órájára nézett, mely épen tizenegyet mutatott.

„Tudtam, hogy már késő van,“ mormogá Jenő. „Különbén ez az óra nem jól jár, kissé siet s nem sok hasznát fogom venni, ha csak meg nem igazittatom, ámbár olyan régi portéka már, hogy nem érdemes rá költeni. Bizony jó volna, ha szert tehetnék egy szép új órára.“

E szavakat félig mondta, félig gondolta s ezalatt letette óráját az asztalra. De midőn eszébe jutott, hogy jó volna, ha új órára tehetne szert, ezzel együtt sok kellemetlen emlék merült föl újból lelkében s amit este Palinak elbeszélt, az most mind még egyszer végigfutott elméjében s szo-

moruvá tette; Pali dolga is újból eszébe jutott s csupa kedvetlenség miatt ismét nem tudott lefeküdni, hanem leült az asztal mellé s elgondolkozott.

„Utolsó estém itthon a szülei házban . . . talán sohasem térek vissza, sohasem!“ „Nem félek többé a haláltól . . . katonadolog . . . de az bánt, hogy Palitól haragban kell megválnom. Ő gyűlölni fog; azt fogja hinni, hogy ellene törtém s csak azért akartam kivallatni, hogy eláruljam édes atyámnak . . . Ezen mégis segíteni kellene.“

E perczen összerezett, mert valami neszt vélt hallani. És csakugyan, az ajtó nyílt és anyja lépett be, közeledett hozzá és szeliden megsimogatva haját, kérde:

„Kedves fiam, még nem feküdtél le? Már későn van, holnap korán kell fölkelned, mikor alszol?“

„Épen készültem lefeküdni, kedves anyám,“ szólt Jenő kissé zavartan . . . „Hanem . . . izé . . .“

„Mi baj, fiam?“

„Nem . . . semmi . . . legalább semmi olyan, amit megmondani érdemes volna.“

„Hát feküdjél le, kedves fiam. Jó éjt!“

„Jó éjszakát, kedves mama!“

Anyja egy perczig habozva állott s nem akart távozni; látta, hogy Jenő szokatlanul komoly, hogy valami baja van, melyről nem akar szólni; szerette volna tudni, mi foglalkoztatja annyira a jó fiút, de nem

akarta faggatni és kémlelni. Pedig már este is észrevette, hogy Jenőt bántja valami s erről még inkább meggyőzte az, hogy lefekvés előtt Jenő nem ment be hozzá; pedig ez utolsó estéje volt otthon és sok beszélni valója volt volna anyjával. A jó anya várt sokáig, de midőn látta, hogy fia nem jő, végre ő maga ment hozzá, remélve, hogy Jenő majd bizalmasan szólni fog arról, ami őt egész nap oly komolylyá és gondolkodóvá tette. Hanem, mint láttuk, Jenő nem akarta Pali dolgát senkinek elárulni s így anyja, látván, hogy hiába jött, csöndesen visszahúzódott és Jenő ismét magára maradt.

Anyja távozása után Jenő visszasett régi merengésébe, de úgy látzott, mintha most mégis jutott volna valami eszébe s tervet főzött, melylyel újabb kísérletet tegyen Palival. Sokáig járt föl s alá a szobában, végre hirtelen elhatározta magát s kinyitván az ajtót, egyenesen anyja szobája felé ment. Halkan kopogott és kérdé:

„Kedves mama, fõnn vagy még? Bemehetek?”

„Jöhetsz, kedves fiam.”

Jenő belépett s anyját az asztalnál olvasva találta. Leült melléje és kissé zavartan kezdé beszédét.

„Kedves jó mamám, egy nagy kérésem van, de hiszem, hogy teljesíteni fogod, ha csak lehet.”

„Bizton számíthatsz reá, ha csak tőlem függ, mindent megteszek érted, kedves fiam.”

„Tudtam,” szolt Jenő s kissé elkomolyodva és szomoruan folytatá. „Kérésem talán kellemetlen emlékeket fog földézni, — — emlékeztet egy olyan eseményre, melylyel sok bűt okoztam kedves jó szüleimnek s amit kérni akarok, azt tulajdonképen nem is volna szabad kérnem . . .”

„Megtagadtam még valaha bármely kérésedet?”

„Tudom, hogy nem . . . de ezt mégis megtagadhatod, ha már talán másnak adtad oda, amit én kérni akarok.”

„Mi az? Mondd!” szolt anyja bámulva.

„Az . . . az, amit egyszer nekem ajándékoztál . . . de aztán visszaadtam . . .”

„Amit én adtam . . . s te visszaadtál? Valóban nem emlékszem . . . szólj világosan.”

„Szeretném . . . ha ide adnád kedves mamám azt a . . . szép arany zsebórát . . .” szolt Jenő zavartan.

„Azt az arany órát!” kiáltá anyja s akaratlanul elkomolyodott e szavakra, mert eszébe jutott rögtön az az egész történet, melyet Jenő a kertben Palinak elbeszélt.

„Látom, hogy kedves mama nem kívánja visszaadni,” szolt Jenő s szomoruan föl akart kelni.

„Dehogyan nem! Dehogyan nem! Ez régi óhajtásom, mert hiszen jól tudod, hogy én rég megbocsátottam ama ballépésedet s azt óhajtottam, hogy te magad is békülj már ki e kellemetlen

emlékkel. Egészen boldog vagyok, hogy most végre visszakivánod az arany órát.

„De én nem a magam számára kérem vissza,“ jegyzé meg Jenő.

„Nem magad számára? Hát kinek? Megvallom, nem szeretném e szép órát másnál látni, mert hiszen neked szántuk!“

„Én nem hordhatom, lehetetlen azt magamnál megtartanom, mert örökké emlékeztetne arra a szerencsétlen ballépésemre... De azért nagyon kérek, kedves jó anyám, add ide, szükségem van reá valaki számára.“

„De aztán jó kézben lesz-e?“

„Arról jótállok.“

„És nem lehet megtudnom, kinek akard adni?“

„Ne kérdezd, jó anyám, ne

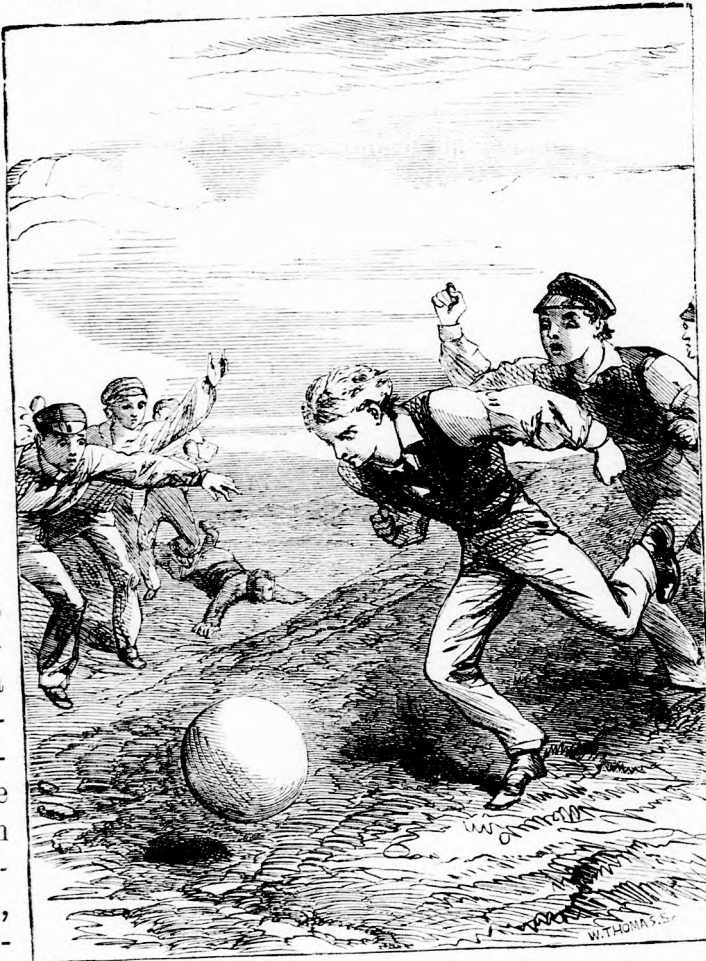
kérdezd azt! Majd megtudod elég korán!“

„Azt sem mondhatod meg, miért adod oda?“

„Azt épen nem, sőt épen arra

kérlek, nagyon kérek, hogy soha se kérdezd, miért adtam oda. Bizzál bennem, kedves jó mamám, — van okom e tettere, igen fontos okom, de meg nem mondhatom. Annyi év óta talán bebizonyítottam, hogy megérdemlek ennyi bizalmat.“

„Bizom benned, kedves fiam,“ szólt az anya és gyöngédeden megcsókolván Jenő

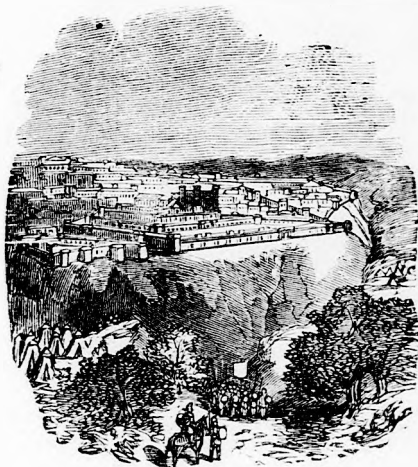

Az ÓRIÁSI LAPDA. (Lásd a 230. l.)

homlokát, kiment a másik szobába, hogy elhozza az órát.

(Folytatása következik.)

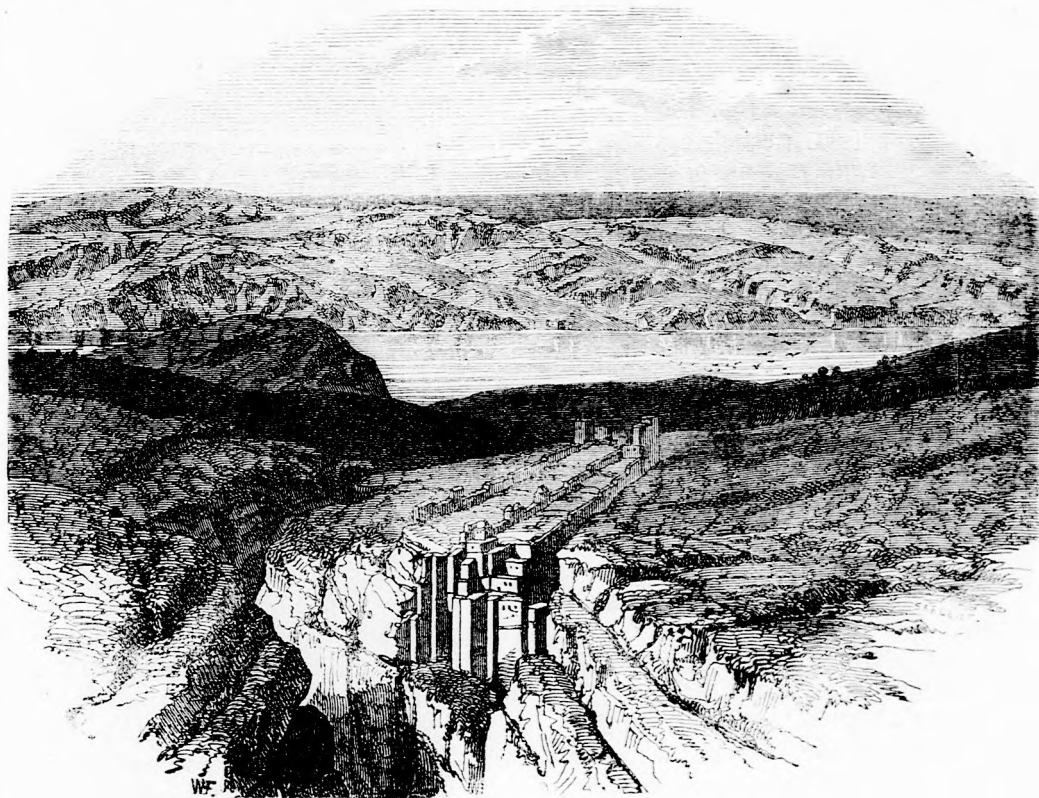
P A L A E S T I N A.

A hajdani Jeruzsálem.

ITT VAN térképek, könnyen megtaláljátok Ázsiában a szent földet, mely Palaestina, Syria vagy Kanaán neveken is említettik. Ez országot egymás után különböző népek birták, melyek véres harczokat vívtak egymás ellen s különböző neveket adtak a föld ezen részének. A térképről láthatjátok azt is, hogy ezen ország partjait a földközi tenger habjai mossák s ott álltak vagy állanak még most is a tengerparton a híres őskori városok, Jaffa, Tyrus, Sidon. Azt is láthatjátok, hogy Palaestinán három hegyláncz vonul végig s a második és harmadik közt folyik a híres Jordán folyó.

A Jordán helyenkint roppant széles, helyenkint pedig egész tavakká szélesedik; egyik nagyobb efféle tó a galiläi, a másik és valamennyi

A holt tenger.

tudod elég

meg, miért

épen arra
 érlek, na-
 ryon kérlek,
 hogy soha se
 kérdezd, mi-
 ért adtam
 oda. Bizzál
 bennem, ked-
 ves jó ma-
 mám, — van
 okom e tett-
 re, igen fon-
 tos okom, de
 meg nem
 mondhatom.

„Annyi év
 óta talán be-
 bizonyított-
 tam, hogy
 megérdem-
 lek ennyi bi-
 zalmat.“

„Bizom ben-
 ned, kedves
 fiam,“ szölt
 az anya és
 gyöngédeden
 megcsókol-
 ván Jenő
 ásik szobába,

ezik.)

közt legnagyobb az, melyet holt tengernek neveznek.

A második vagyis középső hegyláncon és épen a holt tenger végében fekszik Jeruzsálem, melyről oly sokat olvassunk a szentírásban; mintegy öt mérföldnyire észak felé állott Jericho, melyben annyi pálmafa volt, hogy „a pálmák városa“ nevet nyert. Jericho szerencsétlen város volt, több ízben földig lerombolta az ellenség, kő kövön nem maradt és most már csak helyét mutatgatják.

ZOLTÁN LEVELEI BARÁTJÁHOZ ANDORHOZ.

(Képpel a 228. lapon.)

II.

KEDVES barátom! Végre megérkezett az a régen várt, sokat emlegetett nagy lapda s igazán olyan nagy, hogy . . . szörnyű nagy, képzelj guttaperchából egy nagy, belől üres golyót, akkorát mint a teli hold, — — no, olyan nagy nincs, de van háromszor akkora mint a fejem. Kézbe fogni persze nem lehet, csak lábbal rugni, de ha jól eltaláljuk, magasra röpkül a levegőbe s nagy körben esik le, mint valami bomba. Akit hátba üt, az bizony megérzi egy-két napig.

Néhány óráig ki volt a szörnyeteg lapda állítva közszemlére s mondanom, sem kell, hogy mindnyájan odagyültünk és bámultuk, sőt az első osztálybeli kis fiúk nem csak bámulták, hanem félték is és alig mertek közelébe lépni.

Este felé aztán ünnepélyes próbát tartottunk a lapdával s igazán jól mulattunk. Baj nem történt s még sokszor fogunk pompás lapdánkkal játszani; csak azt kívánom, hogy be ne törje majd a fejemet vagy oldalbordámat; ezt már semmikép sem tartaná mulatságosnak igaz barátod Zoltán.

AZ ELSŐ LYUKAS FOG.

SZÉP nyári nap volt, a madarak vígan csevegtek a fák lombjai közt s csipkedték a jó édes cseresznyét, mely az ágakon piroslott. És ilyen szép időben s épen egy hosszú sor cseresznyefa közt haladva mégis nagyon keserves arcot vágott Gyuricza, ki apjával a közelfekvő városka felé gyalogolt. Ugy látszott, hogy Gyuricza, ám-bár alig tizenegy éves volt, nem gondolt most sem cseresznyére, sem más esemegére, hanem csak orcáját tapogatta, mely fehér kendővel be volt kötve. Akárki is láthatta, hogy a szegény fiut pogányul gyötri a fogfájás.

Sokáig hallgatagon lépdeltek egymás mellett, míg végre Gyuricza megszólalt.

„Ugy-e, kedves apa, az nagyon fáj, mikor az embernek a fogát kihuzzák?“

„No, nem olyan nagyon, és csak egy pillanatig tart s aztán vége minden fájdalomnak,“ biztatá az apa.

„Ah, az jó volna!“ sohajtott Gyuricza.

„Nézd, ott egy nyulacska jő,“ figyelmezteté apja.

Erre a fiu egészen megfélekedett néhány percze a fogfájásról s leste, mint jó a nyulacska mindig közelebb; már készült ráugrani, de a nyul észrevette s futásnak indult. Gyuricza egy darabig üldözte, de a nyul csakhamar eltűnt.

„Kedves apa! Már megint szörnyen fáj a fogam!“ siránkozék Gyuricza.

„Csak türd még kissé, mindjárt a városba érünk már.“

De minél közelebb jutottak a városhoz, annál kevesebbet panaszkodott a fiu a fogfájás ellen, s annál inkább töprengett azon, hogy a fog kihúzása mégis nagyon fájdalmas lehet.

„Kedves apa!“ szólalt meg ismét,
„de hát ez mégis borzasztó, mikor az
orvos harapófogóval fogja meg a fogat...“

„Oh te bolondos gyerek! Talán azt
hiszed, hogy olyan harapófogó az, ami-
lyen nálunk a kovácsnak van? Nem
olyan az, hanem egészen kiesike, alig
érezed, hogy a szádban van. Csak nem
kell félni, bátorság! Hiszen kigunyolná-
nak, ha lyukas foggal térnél haza.“

„Igazad van, kedves apa, meg kell
lennie,“ szolt Gyuricza nagy elszántság-
gal. „Csak otthon találó az orvos urat.“

Nemsokára megérkeztek a városba
s beléptek a fogorvos szobájába. Egy
nyájas képű fiatal ember fogadta őket s
midőn megtudta, mit akarnak, így szolt
Gyuriczához:

„Az orvos ur mindjárt haza jön,
csak néhány perczig kell várnod, kis
fiam. — Nagyon rossz az a fogfájás,
ugy-e? No, de mégsem olyan rossz, mint
akinek keze vagy lába tört el. Egy em-
ber leesett a háztetőről s eltörte a lá-
bát, azt gyógyítja most az orvos ur;
lásd, ehhez képest a te fogfájásod cse-
kélység. Ül le ide az ablakhoz, mutasd
rossz fogadat, addig is megnézem.“

Gyuricza kissé föllélekzett, midőn
hallotta, hogy az orvos nincs itthon; így
hát még nem kerül mindjárt reá a sor.
Leült az ablak mellé s fölryitotta szá-
ját, hogy annak a nyájas urnak megmu-
tassa a rossz fogat. Az a nyájas ur pe-
dig belenyult s Gyuricza egyszerre ret-
tenetes nagyot ordított, szájához kapott
s hamarjában nem tudta, ő tánczol-e
vagy a szoba forog-e vele.

„Látod, fiacskám, itt van az a csu-
nya rossz fog,“ szolt az a nyájas ur, ki
nem volt más mint maga az orvos. Oda
tartotta Gyuricza elé a kihuzott véres,
lyukas fogat.

Gyuricza néhány perczig bámult s
alig hihette, hogy már tul van a rette-
gett foghuzáson; de úgy kell lennie, mert
most látja az orvos kezében a kis aczél-

fogót. Néhányszor kiöblinté száját hideg
vizzel, aztán óvatosan odanyult nyelvvel
a rossz fog helyére, — de ijedten rán-
totta vissza nyelvét. Oly nagy ürt vélt
otta találni, mintha legalább is négy fo-
gát kihuzták volna.

Miután a huzás által okozott vérzés
elállott, szépen haza indultak s Gyuri-
cza most már egészen más színben látta
a világot.

„Kedves apa, most már nem érzek
semmi fájdalmat,“ szólalt meg utközben.

„Most tehát vigyáznod kell, hogy
többé ne legyen szükséged ily fájdalmas
orvoslásra.“

„Oh, vigyázni fogok, de hát mit
tegyek, hogy többé ne fájjon a fogam?“

„Nem szabad sok édességet és nya-
lánkságot enni, sem nagyon forró vagy
nagyon hideg italt inni; a legfőbb pe-
dig, hogy naponként még pedig többször
is gondosan tisztítani kell a fogakat.“

Gyuricza kissé zavart lett e sza-
vakra, mert érezte, hogy eddig épen az
ellenkezőjét tette mindezeknek. De meg-
ígérte, hogy jövőre követni fogja a jó
tanácsot. Reményilem, meg is tartotta
ígéretét s nem kellett többé a fogorvos-
hoz mennie.

A TANULÁSRÓL.

HOGY ha jól akarsz tanulni,
Ne hajtsad karodra fődöt.
Mert hát bizony a tudomány
Az álomban soh'sem jó meg.

RONTÓ PALI ESETE.

1. Gondolkozik Rontó Pali:
Mit lehetne elrontani?

2. Egy nagy csavarhuzót talál,
Örül ennek kis Rontó Pal.

3. Im a vásott Rontó Pali
Azt a csavart most húzza ki.

4. Felső után jő az alsó:
Jaj, mit művelsz, Rontó Palkó!

5. Húzza, egyre húzza ki —
Megjártad, Rontó Pali!

6. Megrémül az apa anyja:
Hol is vagy hát fiam Palya?

7. Hogy az ajtót fölemelték
Alatta holt Palit lelték.

talál,
Pal.

alkó!

KIS MISI NÁDPÁLCZÁJA.

— Egy kis történet Budapest utcáiról. —

(Vége.)

KZONBAN rövid idő múlva, midőn látta, hogy ezen irányban sem találja meg Gyurkát, visszafordult arra, ahonnan jött, azon titkos ohajtással, bárha legalább azzal a csunya kis leánnyal találkozni. — De a kis leányt sem láthatta többé s fáradtan a hosszú gyalogolástól, leült egy templom lépcsőzetére pihenni. A kis nádpálczát még mindig gondosan kezében tartotta s folyton ismételte: „Bár csak jönne az a csunya kis leány! Bár csak ő jönne legalább!” De nem jött sem Gyurka, sem a kis leány s Misi-nek most élénken emlékezetébe jött mindazon sok rettenetes veszedelem, melyeket mamája említett, mikor intette, hogy ne távozzék Gyurka oldala mellől. Csak most, midőn már benne volt a bajban, kezdte Misi belátni, hogy talán mégis jó lett volna követni a mama parancsát, s kezdte sejteni, hogy a felnőtt emberek mégis csak sokkal okosabbak nálánál.

Ezek fölött gondolkozva ült ott Misi, az emberek pedig jártak-keltek előtte s nem figyelt rá senki sem, nem szólította meg senki. Pedig Misi állapota mindinkább kellemetlen kezdett lenni; nagy kabátja daczára nagyon fázott, arcza kékes-zöld lett, ujjait már alig érezte; de a nádpál-

czát mégis erősen tartotta. Maga sem tudta már, hogy jutott hozzá a nádpálczához, de azt tudta, hogy nem szabad elvesztenie, mert apáé. És így mult az idő s mindinkább fázott, mindinkább elszomorodott s akárhogy törte kis fejét, nem tudta ki-süttni, mit tegyen, hogy haza jusson. Gondolt mindenfélére, de nem tudta magát semmire elszánni s ez persze nagyon természetes volt, mert Misi barátunk most volt először így elhagyatva a nagy város utcáiu.

Egyszerre azonban fölugrott Misi s majd fölkiáltott örömeben; az a csunya kis leány jött, még pedig egyenesen feléje. A kis leány is észrevette őt s megállván mellette, nevetve mondá:

„No, kis legény, még mindig itt vagy? Úgy látszik, elvesztél, nem tudsz hazatalálni.”

E gunyos hang nagyon boszantotta Misit, s valami csattanós felelettel akart boszút állni:

„Gondolj inkább magadra,” mondá, „te elvesztetted a cipődet, hol van a párja?”

„Nincs, nem is volt, de van helyette papucs, látod? Ez még szebb.”

„Az nem szép, az nagyon csunya.”

„Tudod is te! A fiuk mind olyan ostobák.”

„A leányok még inkább,” felelt kis Misi roppant büszkén. „Ki nem állhatom a leányokat.”

„No hát akkor itt hagylak, jó éjszakát,” szólt a leány s indult.

Misi azonban kétségbeesetten meg-

ragadta a leányka rongyos ruháit s visszatartá.

„Ne menj el! Ne menj el!” kiáltá.

„Miért ne? Mit akarsz?”

Misi maga sem tudta hamarjában, mit akar s csak azt kérde:

„Hogy hivnak?”

„Zsuzska. Hát aztán?”

„Hát . . . hát ne menj el . . . vagy veled megyek én is . . . eltévedtem, nem tudok haza menni . . .” s a kis legény minden vitésége mellett is végre sirva fakadt.

„Miért nem mondtad ezt mindjárt?” szólt a leányka szelid hangon s leülve Misi mellé a lépcsőre, betakargatá kendőjével s kérdegette, hogy hivják, hol lakik? Nevét meg tudta mondani, de az utcát nem s így Zsuzska nem tudott semmit segíteni, csak ölébe vette a kis fiút és betakargatta ócska kendőjébe, hogy legalább a hidegtől megvédje. Egyszer ki akarta venni kezéből a nádpálczát, mert emiatt nem takarható be jól karját; de Misi erősen fogta a botot, mondván:

„Nem! A botot nem eresztem . . . a papa haragudnék, ha elveszteném . . . De Zsuzska, mondd, hogy jutok én haza?”

„Biz' én nem tudom, Misi!”

„Mamám megmondta előre, hogy eltévedek. . . Oh, az öreg emberek olyan sokat tudnak, ugy-e?”

„Tudnak bizony!”

„Es honnan tudnak mindent?”

„Hát . . . hát én nem tudom . . . talán tanulják.”

„És mamám haragudni fog, ha nem megyek haza . . . de hogyan menjek haza?”

Erre Zsuzska nem tudott felelni, mert Misi még az utcát sem tudta megnevezni, melyben laktak. Pedig kétségkívül jó lett volna már haza jutni, mert egészen besötétedett s az utcán meggyújtogatták a lámpákat. Egy lámpa éppen a két szegény gyermek feje fölött égett és Zsuzska láthatta, mily kék már kis Misinek egész arca a nagy hidegtől. De nem tudott vele egyebet csinálni, mint hogy még szorosabbra burkolta a kopott nagy kendőbe, úgy hogy Misiből semmi sem látszott; csak a nádpálcza vége állott kifelé. Így ült szegény Zsuzska körülbelül egy óráig és gondolkozott, mit tegyen, de bizony neki sem jutott semmi mentő gondolat eszébe.

És így ott üldögéltek sokáig, midőn egyszerre egy nem éppen uriasan, de tisztességesen öltözött asszony haladt el mellettök. Azaz nem is haladt el, hanem hirtelen megállott s a nádpálczára mutatva szólt:

„Micsoda bot ez? Kinek a botja ez?”

„Ez a bot . . .? Ezé a kis fiué,” szólt Zsuzska

„Miféle kis fiué? Nem látok senkit,” szólt az asszony, ki a kendővel eltakart Misit nem is láthatta.

Zsuzska éppen felelni akart, de nem ért rá, mert Misi e perczen fölébredt s amint azt az nőt megpillantotta, fölugrott s nagy örömmel hozzászaladt, a nő pedig ölébe kapta és össze-vissza csókolta.

Ez bizonyosan Misi mamája, — gondolá Zsuzska s egyrészt örült ugyan, hogy ekként a kis fiu ismét hazajut, de másrészt mégis szinte sajnálta, hogy meg kell válnia pajtásától.

„Nézze, mama, nem vesztettem el

a papa botját,“ szolt Misi diadalmasan.

„És ez nagy szerencse volt,“ szolt a mama, „mert e botot ismerem föl, ez tűnt szemembe, nélküled rád nem találtam volna. De most

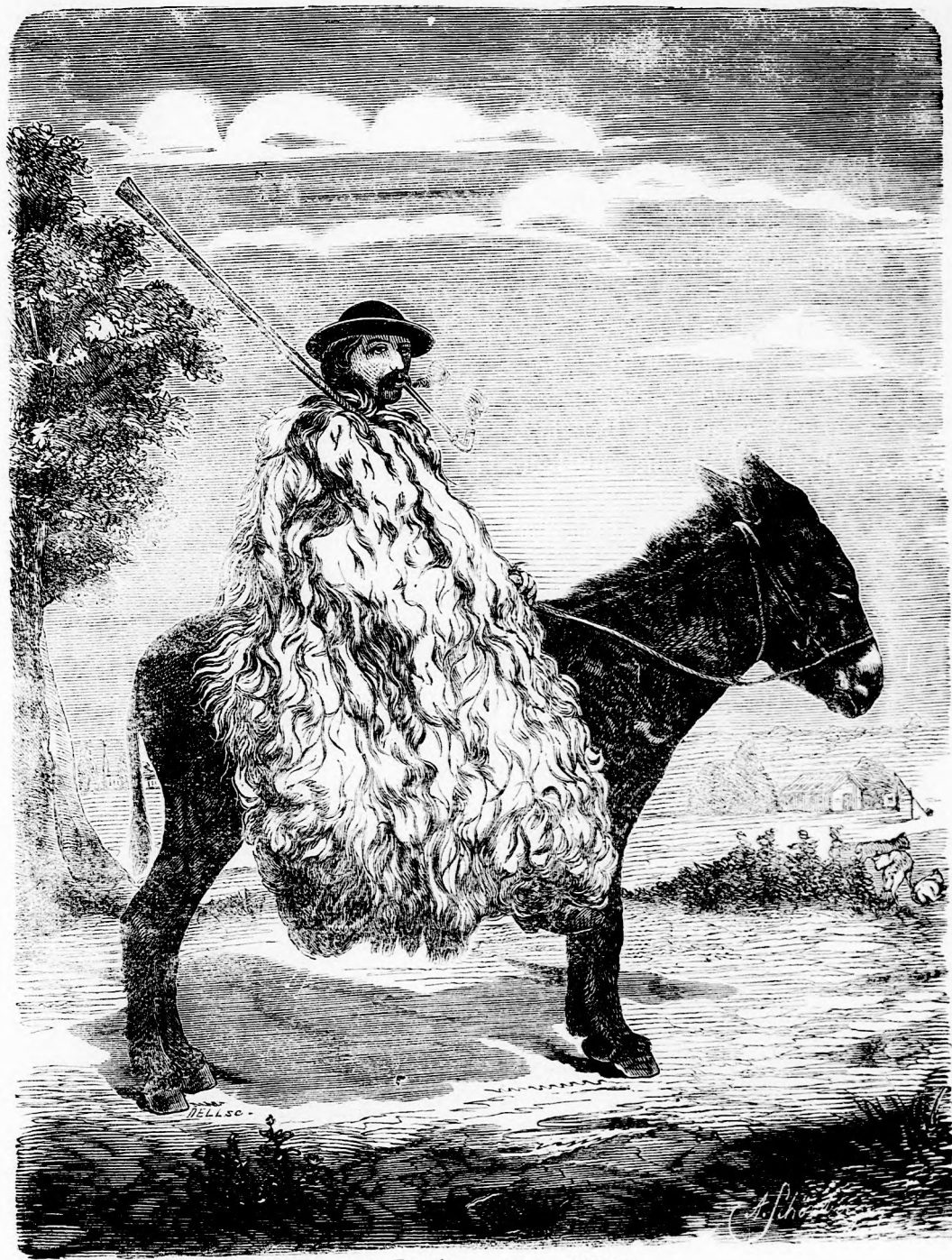
(Folytatása a 238. lapon.)

GYERMEK-BÁLBAN. (Lásd a 239. l.)

diadal-

volt,
ismer-
nélküle
de most

A JUHÁSZ. (Lásd a 239. l.)

(Folytatás a 188. laphoz.)

menjünk haza, otthon nyugtalankodnak miattad, azt hiszik hogy elvesztél.“

„Hát Zsuzska? Hát Zsuzska nem jön velünk?“ szólt Misi hálásan a kis leányba kapaszkodva.

„Menj te is haza, kis leányom,“ szólt Misi anyja.

„Nem mehetek, nincs hova,“ szólt Zsuzska szomorúan. „Nincs sem apám, sem anyám, nyáron a kertekben dolgozom, más szegény leányokkal, de télen csak így bolyongok.“

„Szegény gyermek! Ugy hát jöjj velünk, majd meglátom, mit tehetek érted.“

Rövid idő alatt otthon voltak Misi szüleinél s nagy volt az öröm a kis fiu megtérte fölött. Misi elbeszélte kalandjait és hogy Zsuzska miképen vette őt pártfogása alá; szülei nagyon megdicsérték Zsuzskát s elhatározták, hogy a szegény árvát nem eresztik többé világgá, hanem gyermekeikkel együtt fölnevelik.

És Zsuzskából nagyon derék, jó leányka lett, Misiből pedig szorgalmas, derék fiu s mindketten megemlékeztek még e hideg téli napra, midőn tévedezve bolyongtak az utcán. Misi belátta, hogy jó dolog hallgatni öregebb emberek tanácsára, Zsuzska pedig örömmel tapasztalta, hogy azon jótettnek, melyet a kis Misivel éreztetett, mily üdvös következménye lett reá, Zsuzskára nézve, és ezért továbbra mindig igyekezett jót tenni a hol és akivel csak lehetett.

ESZKIMÓ.

HA a nyári nap heve
Tűz mezőre, kertre le:
Be jó volna, jaj be jó,
Ha lehetnék eszkimó!

A lábomra korcsolyát!
A jégen hadd fussak át!
S ily sűrű hó ritkán jut;
Ez csak a pompás szánut!

Irámszarvast befogok
Hó-síkon elvágatok.
Jobbról balról a vidék
Eltűn mint az álomkép.

Nyáron mért is nincs hideg,
És télen mért nincs meleg?
Éjjel mért nincs napsugár
S nappal holdfény, csillagár?

*

Ejnye te kis eszkimó,
Ne légy már ily nagy bohó;
Hisz csak a név változna,
A régi rend maradna!

A J U H Á S Z.

(Képpel a 237. l.)

JUHÁSZ bácsi hozta isten
Takaros kis szamarán!
Hisz a szamar, ha jól tudom,
Az Isten lova talán.

Be vigan szól a pipája!
Kek bodrokat ereget,
Pörge kis kalapja alól
Csak egy nézi az eget.

És mekkora bunkósbót
Emelget kend a vállán!
Nem emelt ennél különbet
Hajdankori Bileám.

Ugy sejtem, hogy boldog vége
Tánczolt a csacsi fején . . .
Azért is áll most nyugodtan
S meg se moccan a helyén.

Hanem nini, a subája
Ugyancsak meleg lehet.
Hogy is bírja elviselni
Most ezt a nagy meleget?

„Nem úgy van az,“ drága ecsém,
A juhász így felelget;
„Kifordítva jó hűvöst ad,
Befordítva meleget.“

A K I S U T C Z A S E P R Ő L E Á N Y.

(Képpel a czimlapon.)

KEDVES Forgó bácsi! A ház előtt, melyben én lakom, átjárás van az utca másik oldalára, az utca pedig széles és esős időben ugyancsak sáros, úgy hogy ilyenkor bizony nem lehet tiszta lábbal átjárni. De a tulsó végen ott áll ám a kis Betti, kezében roppant nagy seprővel s az átjárást minden negyedórán tiszta söpri és így sok ember ruháját, csizmáját megmenti a bepiszolástól. Egyik-másik arramenő aztán megsajnálja a kis leányt és ad neki néhány krajczárt s ebből él nemcsak Bettike, hanem édes anyja is, ki már több hónap óta súlyosan beteg. S ezért a kis leány annak örül

leginkább, ha esik és nagy sár van, mert ilyenkor van keresete; mikor pedig szép tiszta idő van, akkor búsul, mert nem szükséges az utcát söpreni. Sokszor nézem az ablakból s tudja Isten, nem haragszom annyira a csunya esős időre, mert ilyenkor mindig eszembe jut: „No, hadd legyen szegény Bettinek is keresete, hogy vihessen haza kenyeret anyjának.“

GYERMEK-BÁLBAN.

(Képpel a 236. l.)

PAMLAGON ül Ilonáska
Földig alig ér a lába.
Jókedve van, nagyon örül.
Olyan cifra, majd elröpül.

És Lajoshoz így szól Ilon:
Foglalj helyet a pamlagon.
Új le mellém, faradt vagyok,
És tegyük úgy mint a nagyok.

Lajoska és Ilonáska
Most először voltak bálba.
Lajoson először volt csak
Életében fekete frak.

Ottan ültek, beszélgettek
Mint a nagyok terécs-letek,
Nevetgéltek, hajlongottak
És egymásnak bókolgattak.

Ép úgy tettek, amint látták,
Hogy tesznek a nénik, bátyak,
Mikor a tánczot végezve
Leülnek pamlagra, székre.

Kettecskén jól mulattak hát . . .
Egyszerre a kacaj megállt,
Sőt hogy igazat beszéljek:
Biz ők elpityeredének.

Mert amíg ők beszélgettek,
Bókolgattak, terécseltek,
Egymást szóval jól tartottak
Mint a nénik és a bátyak:

Azalatt a többi gyermek
Mind ellepte az éttermet . . .
Ficsúr Lajos, szép Ilonka
Az állatok fölköppana.

A KUCSÉBER.

Jó napot kívánok, kucséber barátom!
Van-e szép narancsa, citroma; — hadd látom!

Egy egész piczulka van itt a zsebemben,
Megrakom a számot, hogy ha enged nyernem.

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*.
Ára negyedévre 1 frt. 20 kr. — Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.